

בפעם הראשונה הרשיע בית-מישפט

נאשם על סמך סימני העקבות של נעליו

עקבות

אכילים

הסוליות המרשיעות
מספיק סימני זיהוי

בעלת מיבנה מסויים, אלה הם מאפיינים פרטיים, שלא יחזרו בנעל אחרת. מעבדות המיטרה מגדילות תשליל של העיקבה לגודל המקורי של הנעל, ואז מציבים את הנעל על התשליל ומשי-וים ביניהם. כך אפשר לראות בדיוק אם נקודות האפיון מונחות זו על זו, ואם כולן קיימות בשני העצמים. חלקיקים זרים אחרים, כמו אבנים קט-נות, בוץ או חלקי צמחים, חשובים גם הם לזיהוי, וחשוב לכן, כי הנעל תימסר לבדיקה סמוך ככל האפשר למועד טביעת העיקבה.

העיקבה מונחת

במקומה

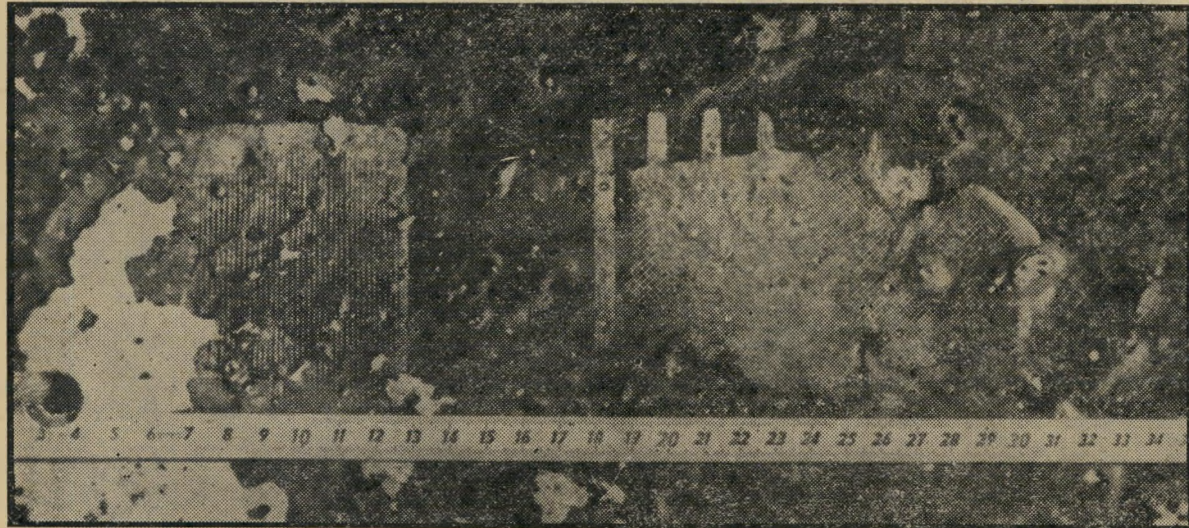

בפני בית-המישפט הובאו מאמר רים בנושא זה מארצות-הברית ו-אנגליה. ואחרי עיון מדוקדק בכולם הח-

להסביר את מעשיו בנתניה באותו הבוקר. הוא גם לא נתן כל הסבר כיצד הגיע הטיח אל בגדיו, אבל הכחיש נמרצות כי הוא אשר פרץ לחנות. בינתיים נאשם והורשע בפריצה השנייה, שבגללה נעצר באותו יום ונידון למאסר.

התובעת המישטרית רות גולן הביאה בפני השופט אריה סגלסון את עדות ה-מומחים וביקשה להרשיע את לביא. הסני-גורית אסתר דורון גילחמה נגד הראיות הבלתי מקובלות של עיקבה וקצת סיד.

היה זה מיקרה ראשון מסוגו בישראל, שכל הוכחות התביעה התבססו על עיק-בה בודדה, וההחלטה היתה צריכה להיות עקרונית ולהוות תקדים. לכן הביאה ה-תובעת גם חוות-דעת מאת מנהג ססה עצמו, ראש המעבדה לזיהוי פלילי של מישטרת ישראל. הוא הסביר בפירוט כי צד מנתחים את נקודות הדמיון בין נעל ועיקבה, וכיצד מסיקים מסקנות בנדון.

עקבות המישפט

גם לנעל פרטים מאפיינים משלה

ליט בית-המישפט, כי יש בפניו חומר מספיק להרשעתו של לביא. לביא עירער בפני בית-המישפט ה- מחוזי בתל-אביב על הרשעתו. סניגורו, נחום צורן, תמך את העירעור בכך שאין לתת מקום כמעט יחיד לטביעת עיקבה, ואי-אפשר להשתמש בה לשם הרשעה. התובעת המשיבה בעירעור היתה הלנה ביילין. סיכומיה, שנמשכו זמן רב, היו מרתקים ומשכנעים. סוף הסיפור היה השבוע. בית-המישפט, מפיהם של השופטים ישראל גלעדי, ויק-טוריה אוסטרובסקי-כהן, ואיתמר סלפל, קיבל את גירסת התביעה. אמנם אין מדע-העקבות מדע מדויק כמדע טביעת ה-אצבע, אולם כאשר יש מספיק סימני זיהוי מספיק לזיהוי הרשעה. עונשו של לביא אמנם הומתק, אבל העיקבה במקומה מונחת, ואם בית-המיש-פט העליון לא ישנה הלכה זו, יש עתיד-לעיקבה.

אירנה אלון

כמה טביעות נעליים שהוטבעו בסיד לבן על גג הזפת השחור. אותם אי-אפשר היה להעתיק כאבקה, ולכן הם צולמו במצלמה. כאשר נגמרה חקירת המישטרה, הסת-בר שכל הראיות היו נסיבתיות. איש לא ראה את לביא בסביבת החנות. והוא כפר באשמה. אבל המומחית המישטרית לעיק-בות, אודרי אלקביר, בדקה את מעתק ה-עיקבה מהשולחן, ואת צילומי העיקבה שעל הגג. ומצאה אותם זהים לנעלו ה-ימנית של לביא. היא הצביעה על תשע נקודות זיהוי מיוחדות, אשר לדעתה ה-ס' פיקו כדי לקבוע בבירור שהנעל הימנית של לביא היא אשר הותירה את העיקבות בצילומים ובמעטק. קצינת מעבדה אחרת, ניקי אליסון אג-רון, קבעה בבירור, כי על בגדיו ונעליו של לביא נמצאו כמויות קטנות של חומר בעל הרכב כימי של מינרלים קרבונא-טיים, הדומים לאלה של הטיח מגג הח-נות. אבל בהגינוחה הרבה ציינה שחומר זה משמש כחומר בנייה נפוץ. לביא, תושב רמת-גן, לא יכול היה

על שולחן הפורמייקה נראתה בכי-רור עיקבת סולית גומי, השוטרים שנקראו לחקור בפריצה, שאירעה בחנות התקליטים במרכז נתניה בחודש פברואר בשנה שעברה, הבחינו מייד בעיקבה. מילבדה השאירו הפורצים מברג גדול ו-פטיש, שבהם השתמשו כדי לפרוץ את ה-קיר המפריד בין חנות התקליטים לחנות תכשיטים צמודה. מנגנון האועקה של חנות התקליטים פעל בעוצמה, והוא אשר הפריע כנראה לפורצים.

חנות התקליטים היתה אמורה לשמש רק כשלב ביניים אל התכשיטים. אבל כיוון שהפורצים הופיעו כנראה במלאכתם, ברחו מהמקום, ולא שכחו לקחת את הפדיון היומי של החנות — 2000 לירות.

בצהריים, כאשר חזר רות'ה אוולאי ל-חנות התקליטים שלו, הבחין בקיר ה-שבור, בכלי הפריצה הזנוחים, ובעיקבה שעל השולחן. הוא הזמין את המישטרה.

אנשי המישטרה הגיעו למקום במהיר רות. הם חיפשו טביעות אצבעות ולא מצאו. כאשר ניגשו לקחת מעתק מטביע-עת העיקבה שעל השולחן נזכרו, כי זה עתה נעצר חשוד בפריצה, כשהוא נעול נעלי גומי. הם טילפנו לתחנת המישטרה וביקשו לחלוץ את נעליו של אלברט לביא, ולקחת גם את בגדיו, כיוון שחשבו, כי ימצאו עליהם מעט מהסיד והטיח ש-נשרו מהקיר הפרוץ.

סיד לבן

על זפת שחור

לש כמה דרכים לקחת דוגמת טביעת נעל. הדרך הטובה ביותר היא ציפת גבס לשקערורית הנוצרת על-ידי העיק-בה, ואחרי שהתקשה להוציא ולהביא את הגוש למעבדה המישטרה, לשם השוואה לנעל המקורית. אלא שהדבר אפשרי רק כאשר העיקבה מוטבעת בחומר המרשה שקערוריות, כמו חול, אדמה או בוץ. על שולחן הפורמייקה לא היתה כל שקערור-רית, לכן השתמשו חוקרי המישטרה ב-אבקה לבנה, שאותה מפזרים על העיקבה, ומעתיקים על נייר מיוחד. בדיוק כמו ה-פרוצדורה המקובלת לגבי טביעת אצבעות. על גג החנות, ממנו פרצו לחנות התק-ליטים על-ידי ניסור סורגים, נראו בבירור